

SZÖVETSÉG

A SZERELEM EREJE

ANNA BANKS

Dream
válogatás

SZÖVETSÉG

A SZERELEM EREJE

A serubeli Sepora hercegnő és Theoria királya, Tarik között nagy nehézségek árán béke kötöttetett, mióta összefogtak a tomboló járvány, a csendes pestis ellen. Mivel egymás iránti mély érzelmeiket a politika és a hatalom kusza hálója szövi be, saját megbízható forrásaik segítségével kell majd megpróbálniuk közös nevezőre jutni. Azonban amikor árulók tesznek keresztbe a terveiknek, akiknek ráadásul nagy hatalmú szövetségeseik vannak, mindkét királyság jövője veszélybe kerül. Vajon sikerül időben megbizonyosodniuk arról, kiben is bízhatnak igazán – beleértve egymást is –, hogy megmentse a királyságaikat, a szerelmüket, sőt az életüket?

Anna Banks műveit fiataloknak írja. Legfőbb célja az, hogy olyan vicces és okos lányokat szórakoztasson, mint a hősnői. Történetei középpontjában a szerelem és szenvedély áll, humorral körítve és szarkazmussal fűszerezve. Ő a Szirénia öröksége-sorozat szerzője, melynek legelső kötete a Poszeidón. Jelenleg Niceville-ben él a férjével és a kislányával.

A könyv a Nemezis-sorozat 2. része.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.byannabanks.blogspot.hu

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Az olvasók feszülten fogják lapozgatni a könyvet, hogy eljussanak a történet végéig, közben persze egy kis humor sem árt.”

Booklist

„Akik olvasták az első részt, nem fognak csalódni. Központba kerül Sepora és Tarik kapcsolata, és az utolsó pillanatig izgulhatunk, hogy mi lesz velük. Szinte minden érzelmet megélnék, ami egy szerelmi kapcsolatban előfordulhat.”

Amazon

„Anna Banks mesterien fonja egybe a hatalomért folyó harcokat a személyes drámákkal. Mindeközben villámgyorsan pörögnek az események.”

Barnes&Noble

„Újra és újra ámulatba ejt ez a világ, a szereplők és a történetszövés. Semmi kétség afelől, hogy Anna Banks kiváló író, és képes megnyitni könyveivel a fiatal olvasók képzeletét.”

Goodreads

„A regény mozgatórugói a karakterek közötti kölcsönhatások. Éppen ők azok, akik életre keltik ezt a titokzatos és misztikus világot.”

Little Red's Reviews

ANNA BANKS

SZÖVETSÉG

A SZERELEM EREJE

— részlet —

1.

S E P O R A

SETHOS KARDJÁNAK HEGYE MAJDNEM ELTALÁLJA az orrom hegyét. Hátrahajlok, lábfejem belső élével port rúgok az arcába, amiért ilyen közel merészkedett hozzám. Hiszen ezek csak gyakorlóórák, és ha így akar próbára tenni, akkor szinte biztos, hogy visszakapja. Ő balra siklik, könnyed mozdulattal, nemcsak a homokot, de a nyomában felvert port is kikerüli.

Egyszerre dühöngök és ujjongok.

El sem tudom képzelni, hogy bárki is gyorsabb lehetne Tarik öccsénél. Nem sok Majai mester edzését láttam, mivel a király magasan képzett harcosaiból álló serege a Líceumban tölti a napjait, ha nincsenek szolgálatban, de azok közül a Tehetségesek közül, akiket mégis megfigyelhettem az udvarra néző erkélyről, senki sem volt gyorsabb Sethosnál, pedig még csak nemrég múlt tizenhat éves. Még az árnyéka sem tart lépést a mozdulataival. eltűnődöm, hogy vajon édesapja, a harcos Knosi király is ilyen fürge volt-e.

– Az ugrándozásod talán működhethet, de csak egy kevésbé ügyes harcos ellen – nevetett Sethos. – Attól tartok, jobbnak kell lenned, hercegnő, ha le akarsz győzni.

Mindketten tudtuk, hogy sosem fogom legyőzni, nem számít, mennyit gyakorlunk. És azt is, hogy ezek az órák nem

szigorúan az én okításomat szolgálják, hanem mindkettőnk számára szabadulást jelentenek abból az illúzióból, amit az életünknek hívunk. Volt idő, amikor mindketten szabadon dönthettünk, szabadon házasodhattunk volna azzal, akit választottunk magunknak – vagy legalább megvolt a választás illúziója –, és szabadon elhagyhattuk a palota falait.

A szabadság most olyan volt, mint egy ajtó zsanérja, mely berozsdásodott, mert nem használták.

Sethos és Tarik kapcsolata igen feszültté vált. Egykor könnyed volt a viszonyuk, folyton ugratták egymást, most viszont éles tüskék álltak közük, és felütötte fejét az őszintétlenség. Valaha még mindennel kapcsolatban egy véleményen voltak, most azonban bármiről is volt szó, Sethos folyton szemben állt Tarikkal. Néha nézni is nehéz volt, hogyan romlik el a fivérek egykor szeretetteljes kapcsolata.

A fejemet rázom és leeresztem a kardomat. Lélegzethez jutni a fojtogató theoriai hőségben majdnem olyan lehetetlen, mint súrolni Sethost a kardommal. Neki akarok esni, hogy legalább megkarcoljam, megtennék bármit, hogy azt az önelégült arckifejezést letöröljem az arcáról. De más Majaik sem tudják, ezért amikor a közelébe enged, akkor is tudom, hogy csak játszik velem.

– Higgy nekem, ha azt mondom, minden tőlem telhetőt megteszek!

Csettint a nyelvével. Megutáltam ezt a hangot, olyan gúnyos és leereszkedő.

– Tudod, hogy ez nem igaz. Tudod, hogy te akár...

– Ki ne mondd! – sziszegem, és újra felemelem a kardot. Kezdem unni; ugyanaz a beszélgetés hangzik el minden órán. Eltökélte, hogy látni akarja, ahogy kovácsolok, és hogy megtanít arra, hogy a képességgemmel meg tudjam védeni magam. Meggyőződése, hogy ha elég gyorsan termelek spektóriumot, azzal leforrázhatom az ellenfeletem. Azt hiszem, igaz van. De

még ha akarnék is kovácsolni, akkor sem tehetném. Itt, nyílt színen nem. Én is tudom, Sethos is tudja.

Két érzéketlen királyunk, Tarik és az apám úgy döntöttek, hogy kovácskéességem maradjon rejtve a királyságok elől. Hogy a hatalmam – egyetlen spektóriumkovácsként – veszélybe sodor. És hogy az én jólétem a legfontosabb.

Persze. Tarik kötelességtudatból aggódik a jólétemért. De az apám? Az ő szándékai teljesen ellentétesek ezzel. Napról napra türelmetlenebb a „jólétemmel” kapcsolatban. Azzal fenyeget, hogy láncra ver a tömlöcben – Theoria szívében, az anyari palotában nincs tömlőc –, míg nem kovácsolok neki spektóriumot. Egyedül töltött perceinkben szörnyű dührohamokat kap, követeli, hogy kovácsoljak, a Sólýomkirály társaságában pedig számos diplomáciai módszerrel él, hogy megpróbálja Tarikot is megszállottá tenni e téren. De valamilyen okból Tarik nem hajlandó – egyelőre legalábbis – kényszeríteni a kezemet. A Sólýomkirály biztosan azt hiszi, hogy majd beletörődöm, beadom a derekam, és végül megadom neki a spektóriumot, amire a gyógyításhoz szüksége van.

Téved.

Többé az öt királyság egyikét sem látom el spektóriummal. Sem Theoriát a pestis miatt, sem hogy befolyásoljam Tarikot, sem Serubelt a gazdagsága kedvéért, vagy apám nagyravágása miatt. Hemut jégkirályságának enélkül is boldogulnia kell, ahogy Wachuknak és Pelusiának is, de hálás vagyok, hogy ők eddig nem is érdeklődtek iránta. A spektórium kora véget ért.

Nem leszek többé gyalog a hatalom sakkjátszmájában. Többé senkinek sem hagyom, hogy eldöntsék, mi áll a jólétem érdekében és mi nem.

Ami sajnos Sethosra is vonatkozik. Honnan tudhatnám, hogy titokban nem szövetkezik-e Tarikkal, azt tervezve, hogy elviszi neki a spektóriumot, amit az edzéseink alatt kovácsolok? Sethos – hiába az egyik legkedvesebb ember a számomra e pillanatban – elég sunyi és agyafúrt ahhoz, hogy így el-

áruljon. Talán ezért nyaggat annyit, hogy kovácsoljak; biztosan Tarik kérte erre. Bár ez nagyon valószínűtlen volt. Sethos szinte már szóba sem áll Tarikkal, és bár én nem vagyok Lingot, mint Tarik, aki meg tudja különböztetni az igazságot a hazugságtól, bolond sem vagyok. Egyértelmű, hogy Sethos zsarnokként tekint a bátyjára, és az a tény, hogy Tarik parancsba adta, hogy vegye feleségül a hemuti Tulle hercegnőt, tagadhatatlan bizonyíték erre a vádra. Királyi parancsként érkezett, amiről egész Theoria tudott, és amit Sethos nem volt képes megbocsátani a bátyjának. Nem, Sethos egész biztosan nem fog elárulni. Tarik kedvéért nem.

Az igazat megvallva, Sethos már csak az edzéseinken emlékeztet önmagára. Valami történik vele, miután mi végzünk... Miután kiürül belőlünk az energia és az izzadság, miután visszatérünk az életünkhöz. Amikor megérkezünk a vacsorára a palotába – ez is Tarik egyik kívánsága –, komor, csendes, a sármjának nyoma sincs.

Nem Sethos többé.

Tudom, hogy a Tullével kötendő közelgő házassága szípolyozza ki belőle ezt, és tölti csordultig rosszkedvvel. Nem tudom hibáztatni ezért: mindkettőnkre szerelem nélküli házasság várt, és a gondolattól szinte mindegyik ételnek elment az íze a számban. De Sethos körülményei egyediek voltak abban a tekintetben, hogy ő gyűlöli a jegyesét, míg én elhatároztam, hogy egyszerűen közömbös maradok. Bármilyen szerelmet is éreztünk Tarikkal egymás iránt, az mostanra valami olyasmivé korcsosult, ami illemre és diplomáciára hasonlít.

Sethosnál ezek sosem mentek könnyen.

– Miért gyűlölöd Tulle hercegnőt? – Azonnal megbánom a kérdésemet, ami szinte mellékesen bukott ki belőlem. Észrevehető a pillanat, amikor bezárul előttem. Az óránknak vége, látom a szemében. A csalódottságtól még nehezebbnek érzem a kardomat.

– Ne aggódj, hercegnő! – villant rám egy furcsa mosolyt. – Tulle sem érez szerelmet irántam. Szerencséd, hogy te szerelemből házasodhatsz.

Az arcom azonnal felforrósodik, tudom, hogy a pírt nem rejthetem el. Nem kellene így reagálnom Tarik gondolatára azok után, amiket tett. Volt idő, amikor szerelemből mentem volna hozzá. De az idő, amikor szerettük egymást, már elmúlt. Ahogy a hajlandóságom is, hogy hozzámenjek.

Sethos pimaszul vigyorog.

– Tehát a bátyámmal azt hiszitek, hogy vak vagyok? Hát nem tudjátok, hogy csak a vacsora alatt vagy tucatszor pillantottatok lopva egymásra?

Felszegem az állam. Dolgoztam azon, hogy ne tévedjen folyton Tarikra a tekintetem. Hogy egyáltalán ne figyeljek a jelenlétére. Mégis úgy tűnik, kudarcot vallottam.

– Én csak igyekszem figyelmes lenni. Talán a zsúfolt napod egy részét szánhatnád arra, hogy eltöprengj a jó módon. – Szúrás ez, célzás arra, hogy Sethos elfoglalt. Őt bízták meg a palota őrzésével, és azt mondja, a hely magától működik. Csak az jelent számára némi kikapcsolódást, amikor úgy tartja kedve, hogy összegyűjt egy csapat őrt, önmagát betolakodónak adja ki, és azt a feladatot bízza rájuk, hogy találják meg, derítsék ki, hogyan jutott be és mit akart. De ettől a végén mindig csak bosszús lesz. Az egója nem hagyja, hogy elfogják, így az örök újabb kudarcot vallanak a Majai mesterrel szemben, aki ezután szüntelenül korholja őket. Ez így egyik résztvevőnek sem jó.

– Figyelmes? – kérdezi Sethos. – Kiválóan hajtod végre a „figyelmességet”, hercegnő. Merő véletlenségből a bátyám is.

Becsúsztatom a kardot a hátamra erősített hüvelybe, ahogy az a theoriaiaknál szokás.

– Ha ilyen jól ítéled meg mások érzéseit, hogyhogy nem tudtad elérni, hogy Tulle megszeressen?

Sethos a földre köp maga mellett.

– Miért akarsz ilyen eltökélten, hogy egy olyan álnok nő-személyhez kössék az életemet, mint Tulle? Mit követtem el ellened?

– Azon kívül, hogy megvásároltál a bátyád háremébe? Semmit. Te miért akarsz ilyen eltökélten kerülni ezt a beszélgetést? – Ha nem győzhetem le karddal, legyőzöm szavakkal.

Vagy talán mégsem.

Gyorsan átszeli közöttünk a távolságot, megragadja a karomat, még mielőtt moccanni tudnék, még mielőtt akár csak eszembe jutna, hogy moccanjak.

– Szökj el velem, Sepora! Szökj el velem ma éjjel!

Megpróbálok ellépni, kiszabadulni a markából, de hasztalan. A keze hatalmas, a karom kicsi, a lábszárát és az ágyékát pedig bronzlemezek védik. Ennyit arról, hogy megtanulom megvédeni magam.

– Letelepedhetnék Wachukban. Ott élhetnék együtt! – Gyakorlatilag kiabál. – Mondj igent, és gondoskodni fogok róla, hogy magaddal hozhasd Nunát, csodálatos Védelmeső szerpenedet! Soha nem foglak arra kényszeríteni, hogy kovácsolj. Egyetlen cseppet sem.

Elkerekedik a szemem, tekintetem vadul siklik ide-oda az udvaron, egyrészt segítséget keresve, másrészt, hogy megbizonyosodjak, nincs senki, aki hallhatja ezt az őrütséget.

– Sethos, agyadra ment a hőség? – sziszegem. – Eressz el!

– Csoda szép kisbabáink lennének – üvölti, és közelebb húz magához. Esküszöm, a kiabálása még az Anyar túloldalán, a piramisokban eltemetett holtakat is felébresztené. – Szeretnék egy kislányt, akinek olyan a szeme, mint a tiéd.

Kisbabák?! Ha elég erősen megrúgnám, akkor biztos, hogy még a réz sem védené teljesen...

– Ha valaha gyermekeket akarsz nemzeni, azonnal vedd le róla a kezéd! – kiáltja egy ismerős hang a hátunk mögött. Mindketten szembefordulunk Tarikkal, akinek dühét nem

tudja elrejtteni az uralkodói kötelezettségként ráerőltetett arany testfestés.

Sethos elenged, és szívből felnevet. Nem csoda, hogy üvöltözött. Ahol ő állt, azonnal láthatta, mikor jelent meg Tarik. Gazember!

– Megöllek! – döntöm el, amint kimondom, és a hátamon lévő kardért nyúlok.

De Sethos máris arrébb sétált, és egyértelműen nem félt a fenyegetésemtől.

– Tényleg gyakrabban kellene megküzdened a bátyámmal, hercegnő. Mint látod, remek móka – jegyzi meg a válla felett. Amikor elhalad Tarik mellett, nem méltóztat tudomást venni róla, de ő amúgy sem vette volna észre. Rám mered, mintha én terveztem volna, hogy pogány gyermekeket nevelek a pogány öccsével egy pogány királyságban.

Karba teszem a kezem.

– Mit keresel itt? – biccentek az udvar fala elé állított napóra felé, bár nem igazán tudom, mit mutat. – Az órának még nincs vége.

Tarik felvonja a szemöldökét, és jelentősegteljesen a hüvelybe tett kardomra pillant.

– Úgy tűnik, a tanárod szerint vége.

– Korán jöttél – makacskodom, és majdnem toppantok a lábammal. Egyedül ekkor kapok egy kis szabadságot, amikor naponta önvédelmet gyakorolhatok Sethossal az udvaron, bár Tarik nem szívesen teszi meg ezt a szívességet. De a lényeg, hogy megteszi, és nekem pont kapóra jön, hogy elszökjek a palota élete és a benne elfoglalt új helyem elől. Ha lerövidítik az órát, akkor az a minimum, hogy nagy ügyet csináljak belőle.

– Az anyád is korán jött – közli Tarik lassan. Mostanában nagyon jól elrejtí az érzéseit. Az arckifejezéseit, a testbeszédét. Saen Lingot mester megtanította nekem, hogyan figyeljem – akár egy Lingot –, ahogy az ember a szavainál többet is mond. De Tarik nem mutat nekem semmit. Nem tudom, hogy

izgatott-e, hogy találkozik az anyámmal, vagy retteg tőle. – Hanlyn királyné pár perccel ezelőtt érkezett a hátsó udvarra egy szerpenen. Gondoltam, szeretnél találkozni vele a vacsora előtt.

Hanlyn királyné. Az anyám. A tervek szerint csak holnap érkezett volna; csatlakozik apámhoz, hogy részt vegyenek a szokás szerint megrendezett theoriai eljegyzési meneten. A meneten, amit Tarikkal mi vezetünk egy fogaton, és ami úgy tudom, leginkább a trón gazdagságának és egységének hivalkodó bemutatása; ajándékokat osztunk a polgároknak, és ezzel megpecsételjük Tarikkal összekötött sorsomat. A gondolatra a hőség dacára kiráz a hideg. Vagy talán az a pillantás az oka, ahogy Tarik most rám néz – tele kíváncsisággal, és még valamivel, amit nem tudok megfejtani. Akaratom ellenére állom a pillantását. Túl árulkodó lenne, ha meghátrálnék.

Hogy megnyugtassam a gyomromban kavargó érzéseimet, megpróbálok nem az arcára, hanem a szavaira koncentrálni. Először fogok találkozni anyámmal, mióta hónapokkal ezelőtt elküldött Theoriába. Rövid látogatása elárulja majd, hogy kudarcot vallottam-e, és nagyon kíváncsi vagyok, hogy dicséretet vagy haragot tartogat-e számomra, jelentsen az bármit. Az, hogy feláldozom magam egy házasság miatt, csak jelent valamit. És megkönnyebbülés lesz anyámnak átadni azt a terhes feladatot, hogy tartsa féken apámat a kovácsolással kapcsolatban. Anyám tud a legjobban bánni vele, még a legrosszabb pillanataiban is, és ha mégsem jár sikerrel e téren, legalább elég időre el tudja vonni a figyelmét a terveiről addig, amíg újra kezelhetővé válik. De mielőtt megbeszéljük apám ügyét, Tarikról kell szót ejtenünk.

A nagy Solyomkirály Lingot, aki képes megkülönböztetni a hazugságot az igazságtól.

Így hát vele nem olyan könnyű elbánni.

2.

T A R I K

TARIK ÖSSZETEKERI, MAJD KITEKERI AZ ELÉ TETT tekercset, a picike üzenetet szorosan az ujja köré csavarja, majd olyan gyorsan engedi el, hogy szinte lepörög. Más sem jár a fejében, mint hogy ebben a pillanatban Sepora találkozik az édesanyjával, Serubel királynéjával. Mit mondhat a nőnek a lány? Milyen benyomásokat ébreszt a királynéban, mielőtt neki, Tariknak esélye lenne bizonyítani, hogy méltó a lányához? És mit érdeklí annyira, hogy mit gondol róla Hanlyn királyné?

Rashidi türelmesen ül Tarik íróasztalának másik oldalán, és finoman megköszörüli a torkát. Tarik édesapjának leghűségesebb tanácsadójaként és most az ő legközelebbi barátjaként minden joga megvan kimutatni türelmetlenségét királya látható elkalandozásán, mégis hosszasan túri, mintha tudná, hogy merre járnak Tarik gondolatai.

– Talán ezt megbeszélhetnénk máskor, felség – javasolja. – Még van pár napunk elrendezni az eljegyzési menet részleteit. – Felemel egy szénkrétát Anyar térképéről. Már megrajzolta a menet útvonalát, amin Tarik látja, hogy a Félhídtól vissz térnek majd a palotába. Normál esetben ezt kérdés nélkül elfogadná.

De az életében többé semmi sem volt és nem is lesz normális.

Tarik a fejét rázza, megfeszül, készül az ellenkezésre, amiről tudja, hogy úgys bekövetkezik.

– Az Alantasok negyedét is érintenie kell a menetünknek, Rashidi.

Az öreg tanácsadó felnyög, bár nem tűnik meglepettnek.

– Volt egy sejtésem, hogy ezt mondod majd.

Tarik elmosolyodik.

– Tudtad, hogy így lesz. Az Alantasok negyedét a felszabadított serubeli rabszolgák leszármazottai építették. A menetbe bele kell foglalnom jövőendő királyném népét is.

– Azonban a menetnek nem ez a lényege, felség. És a szokás sem ez.

– Világosíts fel, Rashidi! – Bár maga is jól ismeri a menet hagyományát és a szokásokat is, mivel Rashidi hónapokkal ez előtt már kiokosította erről, abban a pillanatban, amint eldőlt, hogy Tariknak el kell vennie Tulle hercegnőt. És ha Tulle hercegnőt venné el, ez az egész nem is lenne vita tárgya.

Oh, de olyan sok minden válik vita tárgyává, ha Seporáról van szó!

A barátja hátradől a székén, ezüst sétabotját a mellkasának támasztja. Tarik tudja, hogy Rashidi a megfelelő szavakat keresi. Tanácsadója békét varázsol a szavakkal ott, ahol nincs béke, házasságot hoz össze szerelem nélkül, és lecsillapítja a büszkeséget ott, ahol már csak a büszkeség maradt. Rashidinek és a szavainak hatalma van. Azonban ebben a témában Tarik nem enged, itt nem számít a diplomácia.

– Minden eljegyzési menetnek az a lényege, hogy bemutassuk Theoria gazdagságát és erejét – kezdi a tanácsadó. – Így az, aki beházasodik a királyságba, úgy érzi, számára sokkal előnyösebb mindez, mint élete korábbi szakasza. Ha nem hiszik ezt, szabadon behozhatják a saját hagyományaikat, hogy bemutassák, az ő gazdagságuk a nagyobb, felség. – Tarik tu-

domása szerint az, hogy egy királyság megpróbálja túlragyogni Theoriát, még nem történt meg az ország történetében. És őszintén kételkedik benne, hogy Serubel képes lenne rá. Ám Rashidi szeme felcsillan.

– Talán Eron király és Hanlyn királyné rendezhetnének serubeli lakomát az egész királyságnak, amire a sajátjaikat is meghívják. Ez biztosan lekenyerezné az Alantasok negyedét, és természetesen a királynédát úgyszintén.

– De ezzel nem tudnám elérni azt, hogy az Alantas polgárok *hozzám* legyenek hűségesek. És Seporához. Azt akarom, hogy őket is azok közé számíthassam, akik készek harcolni Theoriáért, ha eljön az ideje.

Rashidi haragosan néz rá. Tarik tudja, hogy gondolatai Hemut királysága felé kanyarodnak, ahol már felmerült a háború lehetősége.

– Ez természetesen bölcs gondolat. – A tanácsadó grimaszol, előre jelezve, hogy Tariknak nem fog tetszeni, amit mond. – Bocsáss meg, felség, de a királyságunkban nehéz lenne bárkinek is lojálisnak maradnia Sepora hercegnőhöz azok után, amit tett. Azt hiszem, még az Alantas osztály tagjait is ide érthetjük, hiszen azoknak a polgároknak a munkáját tette tönkre.

Íme. Rashidit nem annyira a hagyomány aggasztja, mint ahogy azt Tarik hitte. Nem, Seporát akarja megbüntetni azért, amit tett. Vagyis inkább azért, amit nem tett meg. Tarik küzd, hogy az arckifejezése semleges maradjon. Rashidi még mindig neheztel Seporára azért, mert a lány egész idő alatt kovácsolhatott volna friss spektóriumot Cy, a Gyógyító számára, hogy felhasználja a csendes pestis ellen, de inkább úgy döntött, hallgat. Ha Tarik őszinte akart lenni, benne is volt még keserűség emiatt. Keserűség és elárultság. De valamilyen megmagyarázhatatlan okból úgy érezte, meg kell védenie Seporát – még akkor is, ha emiatt is keserűséget érzett. De mégis, ezek között a bonyolult érzések között, melyek szünet nélkül kínozták,

tudta, hogy ha megengedi, hogy egy szolga – legyen az akár Rashidi – rosszat szóljon a leendő feleségéről, az olyan lavinát indíthat el, amit nehéz lehet megállítani. Seporával meg kellett őrizniük az egységüket, még akkor is, ha a lány azt még nem ismerte fel.

– Seporának veszélyes képessége van, Rashidi. Csak meg akarta védeni. – Ez igaz is. Tarik még emlékszik az arckifejezésére, amikor először látta a kratórium robbanását az udvaron. Ismerős volt számára és rémületes. Sepora félt, hogy a fegyver rossz kezekbe kerül. És ki hibáztathatná őt ezért?

Ám a hibáztatás egy apró darabkája az ő agyába is be-befurakodik, és ott is marad, míg nem lesz lehetősége, hogy kérdőre vonja a lányt a *döntéseivel* kapcsolatban.

– A saját apád piramisának árán? – köpi Rashidi. – Ha a királyság értesül erről...

Tarik felpattan, és áthajol az íróasztalon. Nem akart ráijeszteni a barátjára – de talán Rashidinek stílusváltásra van szüksége, hiszen veszélyes dolgokról beszél. Ha az emberek megtudnák, hogy megakadályozhatták volna drága Knosi királyuk temetkezési helyének lebontását, minden bizonnyal fellázadnának.

– És hogyan értesülne erről a királyság? Azt hiszem, elég világossá tettem, hogy senki sem tudhat Sepora kovácsképeségéről. Áruld el, Rashidi! Te akarod elmondani az embereknek, hogy mi történt? – Végtére is tanácsadója a nép követe. És Tarik nagyon jól tudja, hogy amit kér, az ellenkezik Rashidi nép iránti hűségével.

A tanácsadója mély lélegzetet vett, és lassan, egyenletesen kifújta magából a haragját. Hajlamos volt a dührohamokra, kiváltképp kettesben. Tarik mindig is tisztelte amiatt, hogy igyekszik féken tartani a vérmezsékletét. Most kellett egy kis idő, míg Rashidi a szemébe tudott nézni. Végül megteszi, és Tarik látja rajta, hogy megnyugodott.

– Nem, felség. Sosem dacolnék veled.

Az igazság. A büszke piramisokra, nagy szüksége volt rá, hogy hallja ezt! Ha elveszítené Rashidi hűségét, tudva, hogy mi vár rá... El sem tudja képzelni, milyen kétségbeejtő helyzetbe kerülne. Tarik visszaül, karja a székek karfáján pihen.

– Azt hiszed, hogy megbocsátottam Seporának, amiért kényszerített, hogy lebontsam apám piramisát. – Ez nem kérdés volt. Apja, a Harcos Knosi király nagyon sokat jelentett Rashidinek, így természetes volt, hogy a család legrégebbi barátjaként keserű. Érthető. *És ez is csak a hűségét bizonyítja* – emlékezteti magát Tarik. Rashidi reakciója pont olyan volt, mint amilyennek lennie kellett.

– A lány elfoglalta a szívedet, felség. Reméltem, hogy mindezek ellenére az elmédet nem.

– Nem tett ilyet. – Még ő is érzi a szavak mögött megbúvó viharos dühöt. A józanság mindig ilyen kellemetlenül csap össze a szív vágyaival?

– Bárcsak Lingot lennék, akkor tudnám, mit érzel igazából! Tarik dobol a karfán az ujjával.

– Megértem. Megnyugtatóra vágysz tőlem, barátom. És nekem fogalmam sincs, hogyan adhatnám meg neked.

– Mondjuk úgy, hogy nem becsülsz olyasvalakit, aki oly sokszor nem becsült téged. Felség, ha az Alantasok negyedét is belefoglaljuk a menetbe, az azt üzeni a leendő királynédnak, hogy nyugodtan beletiporhat a büszkeségedbe, hiszen te úgyszemint teszel ellene semmit.

– Nem büntethetem meg olyan bűnért, amiről még azt sem tudja, hogy elkövette.

Rashidi hosszasan nézi őt.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy nem szóltál neki az apád piramisáról?

– Nem, nem szóltam.

– Az öt királyságra! Miért nem?

Tarik most szívesen megdörzsölné az arcát, de az tönkretenné a műalkotást, amit oly nagy gonddal festettek oda, és nincs ideje rá, hogy újrafessék a vacsora előtt.

– Nem volt rá lehetőségem. Alig töltöttünk időt kettesben, és azok sem olyan alkalmak voltak, amikor felhozhattam volna valamit... ami nekem ilyen fontos. Idő kell, hogy jobban átgondoljam, Rashidi. Sepora most épp mindenben dacolni akar velem, amiben csak tud.

– Attól félsz, nem övezi majd olyan tisztelet, amit a helyzet megkövetel.

– Így van. – És attól is fél, mit érez majd, ha ez megtörténik. Ha Sepora félresöpri a vitát, vagy azzal a daccal áll hozzá, amit mostanában oly sűrűn alkalmaz, vagy kellő megfontolás nélkül. Beleborzong, ha arra gondol, milyen lenne így a vele töltött élet.

Tarik tudta, hogy ez így egyszerűen nem jó.

– És mi lesz, ha sosem szedi össze magát? Mi van, ha végig így akar viselkedni az uralkodása és a házasságotok alatt?

– Ó, én biztosra veszem, hogy ez a szándéka.

– És mihez fogsz kezdeni?

– Seporával nem fogjuk idegenekként leélni az életünket... Azt nem hagyom. Ha újra meg kell nyernem magamnak a saját feleségemet, akkor megteszem. Ha az enyém lesz, a szó minden értelmében, akkor újra beszélünk majd erről az ügyről. De egy másodperccel sem korábban. Tudod, nem kockáztathatom meg, hogy vitázzunk. Az ürügyet adna számára, hogy elszökjön, és véget vessen a frigyünknek. Bármennyire is gyűlölöm beismerni, szükségünk van a serubeliekre, főként most, hogy valószínűleg megsértettük Hemutot. – Bár igazság szerint jobban aggasztja, hogy elveszíti Seporát, mint hogy az Eron király-félékkel az oldalán nézzen szembe a hemutiakkal. De ezt nem vallhatja be a legjobb tanácsadójának. Már ez is bizonyítja, hogy Sepora a szívével együtt tényleg ellopta a józanságát is.

Ekkor Rashidi elmosolyodik.

– Apád büszke lenne rád, felség. Nem tévedett, amikor a Sólyomkirály nevet adta neked. Te tényleg magasabbról tekintesz a dolgokra, mint a legtöbben.

Bárcsak Rashidi Lingot lenne! Akkor átlátna rajtam, és én megszabadulhatnék a színjáték terhétől. Tarik kézbe veszi a szénceruzát, amivel Rashidi kijelölte az eljegyzési menet útvonalát, és bekarikázza a helyet, ami az Alantasok negyedét jelzi.

– Tehát akkor bele vesszük az Alantasok negyedét a menetbe. És annyi ajándékot adunk nekik, amennyit még nem látott a világ.

3.

S E P O R A

A MIKOR MEGTALÁLOM, ANYÁM EGYEDÜL VÁR RÁM, csendesen körbejárja a hálósobámat. Nem változott semmit; aranybarna haját, amibe őszes tincsek vegyülnek, ugyanolyan hosszú és vastag, a hátán aláhulló fonatban hordja. Még mindig csendesen és céltudatosan mozog – soha nem céltalan –, és még mindig ugyanazt a régimódi serubeli ruhát hordja, amit legalább tucatnyi különböző, fakó színben magáénak tudhat. Anyám nem a különbségek és a figyelem felkeltésének embere; mindig azt tanította nekem, hogy a férfiak jobban hallgatnak a nőkre, ha nem vonja el a figyelmüket a külsejük. Eltűnődöm, vajon mit fog most gondolni theoriai öltözkémről: szinte teljesen átlátszó, a bokánál buggyos nadrág, és hozzáillő vászon felsőrész, ami nem takarja a vállam és fedetlenül hagyja a derekamat is. A hajamat magasan a fejem tetejére tornyozták számtalan fonatban, és ezüst szitakötőcsatokkal tűzdelték tele, melyeknek finom szárnyai együtt rezdülnek a mozdulataimmal. Ma reggel majd egy óráig tartott Ankunak, fő szolgálómnak, hogy megrajzolja az ezüst-fekete tekergőző mintákat a szemem körül. Most, mivel még nem vagyok királyné, úgy döntöttem, nem öltöm magamra az egész testet borító ezüst festéket, ami a kötelességemmel jár. Ezüst a királynénak, arany a királynak. Tarik nem örül neki, de valahogy úgy érzem, ha

hordanám a festést, azzal beismerném a vereséget, és örökre megpecsételném a sorsomat. Az biztos, hogy anyám észreveszi majd, hogy olyan helyeken érhet napfény, ami a serubeli királyi család tagjai számára illetlen, de ez ellen persze nincs mit tenni.

Úgy érzem, egy örökkévalóságig nézem őt, ahogy elegánsan siklik a szobában, mintha kerekék és nem lábfejek rejtőznének hosszú ruhája alatt. Önkéntelenül előnt a büszkeség az arckifejezése láttán, ami teljes elragadtatásról árulkodik. Én is ezt éreztem, amikor először mutatták meg új szállásomat, ami Theoria királynéjaként illet, és az első éjszaka álmatlanul is telt abban a hatalmas, ezüsből készített ágyban, melyet merő kék selyemből alkotott függönyök kereteztek, hiába az ágynemű rendkívüli kényelme és a párnáim és ágyneműm közé rejtett friss levendula illata.

Még mindig nem szoktam meg a luxust és a fényűzést, amit Tarik anyja kialakított magának – és persze Theoria jövőendő királynéinak – ebben a szerényen hálószobának nevezett helyiségben. Mindent a legragyóbb ezüst borít, kezdve a gertyatartóktól a falon, amiket biztosra veszem, hogy általában spektóriummal töltenek meg a világításhoz, de amelyekben tüzet gyújtanak majd meg, amint a nap eléri a nyugati horizontot, egészen az ágy ezüst véséséig, az asztalok és székek lábáig, sőt a vázákig, amikbe naponta friss sivatagi virágokat hoznak. Theoria királynéjának csak a legfinomabb ezüst felelhet meg.

Egy serubeli hercegnőnek persze túl hivalkodó mindez.

Anyám megáll a fal egyik berakásánál, ami teljes egészében kék, Látó szerpen pikkelyeiből készült: irizálóak, gyöngyházfényűek, ezüstös erek futnak bennük, mintha a pikkelyek egy ritka sivatagi virág szirmai lennének. Az ajkamba harapok, amikor anyám a homlokát ráncolja. Már eszembe jutott, hogy levetetem; a Látó szerpenek érzékeny lények, akiket a népem csupán a látásuk miatt használ, és ahogy nap mint nap elsőtálok emellett a minta mellett, eszembe jut, hogy a theoriaiak

csupán hatalmas macskáikat tartják becsben háziállatként, és bármelyik szerpent megölnék csupán gyönyörű pikkelyeikért. Ugyanolyan pazarlás ez, mint megölni egy tevét csupán az egyik púpjáért. De kínos lenne azt kérni, hogy vegyék le az alkotást, mert maga Tarik anyja rendezte el így, és az ezekben a szobákban mellém rendelt szolgálak nagy szeretettel áradoznak az alkotásról. Egyértelmű, hogy szolgálták – és szerették – előző királynéjukat. Ahhoz, hogy bármi hasznukat is vegyem, el kell nyernem a bizalmukat és a hűségüket; ha elpusztítok valamit, ami számukra oly kedves, az biztosan nem jó megoldás.

– El kell viselnem – mondom anyámnak. – A szolgálak nagyon szeretik, és ha eltávolíttatnám, azzal az irántam való hűségüket tenném kockára.

Anyám láthatóan összerezzen. Amikor megfordul, mosolya elhalványul, ahogy a fejem búbjától meztelen lábfejemig végigmér; amint a palota padlójához érek, mindig azonnal kibújok a cipőmből. Már alig hordom, és ha mégis, nem papucsot serubeli szokás szerint, hanem bőrszandált, ami általában ékkövekkel van kirakva. Vagy semmit – legtöbbször szerénység miatt, de máskor a kényelemért, amit az ékköves papucsok nem nyújtanak.

Anyám szinte azonnal összeszedi magát, kihúzza a vállát, és közelebb lép, hogy megöleljen. Amikor a karjába von, a szorítása erős, de a szavai gyengédek.

– Igazad van, hogy nem távolíttatod el – súgja a fülembe. – Azok hűsége, akik a legközelebb állnak hozzád, valóban szükséges. De ezt majd később beszéljük meg! – Ha taszítja is az öltözékem, egy szóval sem említi. Tudja, hogy ha Theoria királynéja leszek, annak megfelelően kell öltöznöm.

Elenged, majd az erkélyhez közeli nappali részhez vezet. Ostobán érzem magam, ahogy követem az anyámat a saját hálószobámban, mikor nekem kellene vendégül látnom őt. De attól még követem őt, mintha minden olyan lenne, mint régen. És bizonyos szempontból így is van. Azt várom, hogy meg-

mondja nekem, hogyan hozzam helyre ezt a felfordulást. Arra várok, hogy újra én legyek a diák, ő pedig a tanító.

A boltíves folyosók felől érkező lágy szellő megtáncoltatja a könnyed függönyöket a lemenő nap fényében, és anyám egy pillanatig magába szívja a látványt, mielőtt rám néz. Szürkés-kék szeme nyugodt, sőt, tekintete acélos, amikor megszólal:

– Nem bízhatunk apádban, Magar Sepora. Ő sosem cserélné le Theoria megsemmisítését a vele kötendő szövetségért. Évtizedek óta szövetségben állhatna Theoriával, ha akár csak félúton hajlandó lett volna találkozni Knosi királlyal.

Magar Sepora a teljes nevem, és anyám sosem használja, csak ha valamire rá akar venni. Korábban, amikor gyermek voltam, ez olyan fontosságú dolog lehetett, mint hogy ne egyem túl magam a vacsoránál, vagy elég korán keljek ahhoz, hogy kovácsoljak apámnak. Most szürreálisnak tűnik, hogy ilyen beszélgetést folytatunk. Olyan beszélgetést, mely arról szól, hogyan hátráltassuk apámat. És anyám szavai jogosak. Eddig valamiért nem jutott eszembe, hogy apám egész idő alatt ugyanolyan könnyen köthetett volna szövetséget, mint kezdetett volna háborút. Azt feltételeztem, akkor akart békét, amikor tudomást szerzett Tarik erejéről és erőforrásairól, és hogy Theoria királysága készen áll a támadásra. Anyám nyilván úgy gondolja, nem így áll a helyzet.

Ezért van szükségem arra, hogy most mellettem legyen. Nem zsonglőrködhetek két különböző érdekű királlyal. Serubeli tanítóm, Aldon sosem készített fel engem ilyen szerencsétlen körülményekre. Nyilván sosem képzelte azt sem, hogy Theoria királyának a jegyese leszek, sem azt, hogy mindez apám beleegyezésével történik majd.

Tarik már mondta, hogy nem bízik apámban. Hogy apám olyan homályos szavakkal táncol az igazság körül, mint „béke” és „egyelőre”. Az egyetlen dolog, ami igaznak hangzik, az az, hogy apám azt akarja, hogy nőül menjek a Sóljomkirályhoz. Abban nincs megkétség, amikor a közelgő esküvőről beszél.

– Mit tervezhet? – kérdezem anyámat, amikor rájövök, hogy engem méreget.

– Még nem beszéltem vele. Az ideérkezése óta nekem küldött levelekben boldogságról és elégedettségről ír. Apád természetéhez azonban nem fér az elégedettség. Őt mindig is az ambíció hajtotta, mindenben, amit valaha tett. Tilos kovácsolnod, Magar! Nem adhatod meg neki ezt!

– Nem kovácsoltam. Nem is fogom megtenni. De... valamit tudnod kell. Pestis, csendes pestis dúl Theoriában. Cy messter, a Líceum Gyógyítója megalkotta a gyógymódját, és ahhoz spektóriumra van szükség. – Kifújom a levegőt, végre megszabadulok szorult helyzetem súlyától. Anyám majd tudni fogja a megoldást. Ő mindig tudja.

Keresztbe teszi a lábát a ruhája alatt.

– Mesélj nekem erről a pestisről!

– Megölte Knosi királyt, sőt ő volt az első áldozata. Azóta végigsöpört Theorián. Sokakkal végzett, mielőtt Cy megglelte a gyógymódot. Spektóriumot kever – régi spektóriumot, mivel nem kovácsolok – egy nefarit nevű anyaggal, amit a Nefari folyóból aratunk. Együtt visszaállítják a betegek tökéletes egészségét. Teljes a hatékonysága.

– Ez érdekes. – Anyám az ujjával dobol a halántékán. – Azt mondd, nefarit? Az összes királyság régóta vágyik erre az elemre. Hogy kerülik el a Paranikat?

Tehát anyám tud a nefaritról, és hogy csak a Nefari folyóban található. Persze nem kellene meglepődnöm. Anyám Pelusiából származik, ahol a Nefari folyó beleömlik a nagy óceánba. A Paranik a folyó torkolatánál kétszer akkorára nőhetnek, mint a Theoriában élők. Aldon mindig azt mondta, hogy az óceán lényei mindig jóval nagyobbak, mint a folyóké.

Azon tűnődöm, hogy a Paranik igazából nem lények. Vagyis nem teljesen.

– És honnan szerzik a régi spektóriumot?

– A polgárok adományozzák, amikor a családtagjaik megbetegszenek. De általában a belőlük épített szerkezetek lebontásából. Előbb-utóbb ki fognak fogyni belőle.

– Ki vele gyermekem! Hallom a szavaidban, hogy valami bánt.

Hát persze, hogy hallja.

– Ha... Amikor Theoria kifogy a spektóriumból, mihez kezdjek? Én leszek a királyné! Hogy nézhetném tétlenül, hogy a polgárok meghalnak, ha ott a gyógymód az ujjbegyeimben?

– A kérdés árulkodó, tudom: elárulja, hogy törődöm Theoria népével, miközben egész életemben úgy neveltek, hogy az ellenségeimnek tekintsem őket. De remélem, mindez elárulja azt is, hogy eltökéltem, jó királyné leszek, ha muszáj, és hogy még mindig hallgatok anyám véleményére.

Sokáig gondolkodik ezen. Ez megkönnyebbülés, de bosszant is, hogy ilyen alaposan megfontolja. Egyrészt azt jelenti, hogy törődik a theoriai emberek sorsával, és azt akarja, hogy sikerüljön a királynéjuknak lennem. Másrészt azt, hogy mindeképpen királynénak szán engem. Nem fog segíteni kiutat találni ebből a házasságból. Már egészen biztos vagyok benne, hogy anyámat nem érdekli az az érzelmi túlkapás, amit Tarik elkövetett. Hogy mást akart elvenni, míg kapóra nem jött neki, hogy velem kössön házasságot. A mostani lelkiállapotában közölné, hogy Tarik azt tette, amit bármelyik jó uralkodó is tett volna.

Én mégis azt reméltem, hogy a szövetségesem lesz mindebben. A csalódás pedig szinte elviselhetetlen.

– Ez a Cy, a Líceum Gyógyítója, mennyire megbízható? – kérdezi végül.

Cy és én barátok vagyunk, ennyit tudok. Minden jót kívánt nekünk Tarikkal, amikor megtudta, hogy össze fogunk házasodni, és ha velünk van, többé már nem merev és hivatalos. De nagyon jól tudom, Cy kihez hűsége igazán.

– Tariknak tartozik hűséggel. Ha választania kellene két-
tőnk közt, a Sólyomkirályt választaná.

– Ez így is van rendben – bólint anyám. – És az ifjú király?
Ő mennyire megbízható?

Az ölemben tördelem a kezem, és a mozdulat nem marad észrevétlen anyám előtt. Szeretném azt mondani, hogy Tarik nem megbízható. Királyként mérhetetlenül kötelességtudó. De épp szörnyű kötelességtudata miatt árult el olyan szörnyen. Feleségül vette volna Tulle hercegnőt, hiába voltak olyan mély, különleges érzéseink egymás iránt. Elvárta, hogy félreálljak, míg ő ágyba viszi a hercegnőt, hogy örökös nemzzen. Ha a szerepeink felcserélődtek volna, ő sosem tűrte volna el ezt. Aztán úgy döntött, hogy fegyverként használja a krátoriumot, a spektórium és a Forrázók mérgének keverékét az apám ellen a szerinte közelgő háborúban. Úgy döntött, kárt okoz a népemnek. Összeszorítom a fogam, felszegem az állam és anyám szemébe nézek.

– Bármilyen módon felhasználná a spektóriumot, ahogy jó-
nak látja.

– Hmm... – Anyám mindössze ennyit fűz a dologhoz. Az-
tán: – Hadd gondolkodjam ezen, Magar! A spektórium nem
kerülhet rossz kezekbe. De nem vagyok benne biztos, hogy
a Sólyomkirály úgy tűrné az öldöklést, mint az apád. A kéme-
im szerint igazságos és határozott.

A kémei? Fogalmam sem volt róla, hogy anyámnak vannak
kémei. És arról sem, hogy egészen Theoriáig elérnek. Sokat kell
tőle tanulnom még arról, hogy milyen is királynénak lenni.

– Azonban – folytatja – a hatalom az hatalom, és hajlamos
az ember fejébe szállni, és még a szívet is be lehet vele csapni.
Igen, gondolkodnom kell rajta, gyermekem. Addig pedig nem
szabad kovácsolnod. Eddig hogyan rejtetted el?

– Van folyóvíz a mellékhelyiségben, ami végül a Nefariba
jut. Egyszerre csak keveset kovácsolok, késő este, amikor már
senki sincs körülöttem. – Enyhe kifejezés azt mondani, hogy

a spektórium csak kis mennyiség. Korábban nem aggódtam amiatt, hogy beleengedjem a vécébe, hogy a Nefari folyóra nyíló lyukba kovácsoljak, így visszanyerve az erőmet. Kevesen merészkednének arrafelé, ahol az ürülék végül megállapodik. Ráadásul, ha meg is találnák a spektóriumot, csak azt feltételeznék, hogy a palotából jött, nem egyenesen az én szobámból. Azonban apám tudja, hogy minden nap kovácsolnom kell. Tudni fogja, hol keresse. De még az ő vizslató szeme sem fogja látni, mit csinálok. A spektórium, amit esténként kovácsolok, csupán apró cseppekből áll, olyan aprókból, mint a verejték gyöngye, melyek ha eljutnak a Nefariba, ragyogásukat a megvillanó napfénynek vélhetik, vagy a folyó vízében visszatükröződő csillagoknak. Még ahhoz is túl kicsik, hogy egybeolvadjanak, túl kicsik apám bármilyen rossz szándékú céljához. Ami azt illeti, így egész éjszaka tart a kovácsolás, hogy visszanyerjem az energiámat, amit azonnal újra elvesz az alváshiány. Még most is az ágyam után vágyakozom. De részt kell vennünk a vacsorán, és kizárt, hogy kimentsem magam. Látni akarom, anyám hogyan szórakoztatja Tarikot, hogyan boldogul a képességével.

Ebben a pillanatban Anku kinyitja a hálósobám nagy ajtaját, és belép. Egy fáklyát is hoz magával. Csak egy gyors pillantással vesz rólunk tudomást, miközben megy tovább, hogy meggyújtsa a szoba temérdek gyertyáját. Az erkélyről belopózik a sötétség, és ránk telepedik, mintha szénporos köd szállt volna be. Anyám ásít, kézfejevel eltakarja a száját.

Feláll, és így szól:

– Kedvesem, csodálatos, hogy újra látlak. Most mennem kell készülődni a vacsorára. És úgy látom, az arcfestésedre ráférne egy kis igazítás. – Ezzel újra megölel, úgy, ahogy sáros gyereket ölel az ember, mereven, gyengédség nélkül. Ahogy az illem előírja, habár Anku éppenséggel nem figyel.

Talán az étkezések kevésbé lesznek kínosak most, hogy anyám itt van. Ő tudja, hogyan szórakoztassa apámat, és kitű-

nő vendéglátó. Megmagyarázhatatlan okból azt akarom, hogy anyám lenyűgözze Tarikot, mutassa meg neki, hogy Serubel nem a durva barbárok királysága, ahol primitív szokások uralkodnak. Ha ezt bárki bizonyítani tudja, akkor az az anyám.

Azonban egyvalamiről megfeledkeztem. Talán a legfontosabbról. Megragadom anyám karját, mielőtt az ajtóhoz érne, amit Anku nyitva hagyott.

– Anyám, tudod, mi az a Lingot?

4.

T A R I K

TARIK NEM TUDJA BIZTOSAN, MIT VÁRT HANLYN királynétől, de ezt nem. Talán arra számított, hogy az aszszony harapós természetű lesz, kellemetlenkedő, erőltetetten udvariaskodó, mint Eron király. Vagy talán hogy csendes és alázatos lesz, csupán egy dísz a férje oldalán. Ami fontosabb, hogy zavaros hazugságokat várt tőle, hogy minden szava megtévesztés lesz, ahogy a serubeli király esetében, vagy hogy legalább a testbeszédéből őszintétlenség árad majd. Azt remélte, több utalást talál arra, mit is terveznek ők ketten a Seporával kötött frigyével.

De a királyné testbeszéde őszinte és magabiztos volt, szavai igaznak hangzottak Tarik fülében. Az egyetlen dolog, amit végig rejtegetni próbál, az, hogy mennyire elfáradt az utazás során. Sőt, annyira eltökélten rejtegeti, hogy úgy viselkedik a vacsorán, mintha ő lenne a vendéglátó, és Tarik a vendég.

És Tarik rájön, hogy egyáltalán nem bánja mindezt. Már az is kimerítő volt, hogy ennyi estén át szórakoztassa Eron királyt. Serubel királya csakis a háborúról képes beszélni, a krátórium szükségességéről vagy annak fontosságáról, hogy kovácslásra kényszerítsék Seporát. Mindeközben azt is beismerte, hogy még Serubelben verte a lányt, amikor az ellenállt.

– Tudod, néha több büntetésre van szüksége, mint bátorításra – közölte a király. – Nincs olyan, amit egy jó kis bot ne oldana meg. – Ha Rashidi nem tette volna finoman a vállára a kezét, Tarik keze Eron nyaka köré kulcsolódott volna, még mielőtt újból levegőt vesz. Még most is könnyen elkalandoznak a gondolatai abba az irányba, hogyan árthatna a serubeli királynak.

Csoda, hogy Sepora nem hagyta el az apját már hamarabb.

Ám Tarikot jóleső érzés tölti el, amiért úgy tűnik, Hanlyn királyné homlokegyenest más természetű. Dicséri Seporát, és biztosítja Tarikot, hogy egy nap nagyszerű királyné válik majd belőle. Bátorító oldalpillantásokat küld a lánya felé, amikor azt hiszi, senki sem néz oda. Dicséri az ételt, a díszítést és az őket kiszolgáló válogatott szolgák sorát. Nem egyszer még Sethost is megpróbálja beszélgetésre bírni, ami kétszer annyi alkalom, mint ahányszor Tarik megteszi. Ám Sethos érzéketlennek tűnik Hanlyn bűbájára, folyamatosan tologatja az ételt a tányérján ahelyett, hogy egy falatot is enne.

Az asszony több mindenben emlékezteti Tarikot arra a lányra, aki egyszer megszökött a háreméből, és az örök a nyomába eredtek. Egy lánya ösztönös vakmerőséggel, aki előszeretettel old meg problémákat.

Persze nem kellene meglepődnie azon, ahogy Sepora hasonlít a szüleire. És a sok minden közül, amiket Hanlyn királyné továbbadott a lányának, például formás alakját és telt ajkát, a csendes tulajdonságok azok, amiket a leginkább csodál mindkettőjükben: kérlelhetetlen magabiztosságukat és stratégiai gondolkodásukat. Ezen az estén Hanlyn királyné már helyre tette Rashidit, és olyan könnyedséggel kezelte Sethos kibírhatatlan hangulatát, ami azt sugallta, hogy a vendéglátás számára művészet. Tarik előtt az sem maradt észrevétlen, hogy Sepora az anyja minden mozdulatát tanulmányozza, csüng minden szaván és a szeméből süt a büszkeség.

Tarik hálás volt, hogy Sepora egyik szülője kiegyensúlyozott, mert a másik teljesen örültnek tűnt.

– Amikor Nunán tanult lovagolni, éjszakánként kiszökött gyakorolni – mesélte Hanlyn királyné. – Amikor másnap reggel eljött a tanórái ideje, elaludt az asztalnál. – Tettetett felháborodással csóválja a fejét. – Még én sem mertem elaludni Aldon órái közepette. Nemsokára állnia kellett a tanulás alatt, és nagyon gyorsan megtanulta, hogy az éjszakai kiszökdösésnek véget kell vetni.

– Te tudtad, hogy kiszökök, és nem tettél semmit? – kérdezi Eron enyhe haraggal.

Hanlyn a férjére mosolyog – ez az első hamis tette ezen az estén.

– Persze, hogy tudtam. Egy anya mindig tudja, mit csinál a lánya. Jaj, ne haragudj rám, drágám! Nem volt ez olyan fontos, hogy téged zavarjunk vele. Ráadásul bíztam benne, hogy Aldon majd helyre rakja, és így is történt. – Kecsesen beleharap a mézes süteménybe, így útját állva bármilyen további megjegyzésnek az ügyn.

Tehát a királyné nem szereti a királyát. A „drágám” szó egyértelműen hamisan csengett Tarik fülében. Ahogy az a rész is, hogy nem akarták őt zavarni. Különös azonban, hogy úgy tűnik, tényleg mindent tud arról, amit a lánya tesz, vagy legalábbis azt hiszi. Tarik irigykedik erre a kijeletésre, arra, hogy milyen lehet első kézből megtapasztalni mindent, amit Seporáról tudni lehet.

Azon is eltűnődik, vajon mit mondott el neki Sepora – és milyen részletesen –, és annyira ez köti le a gondolatait, hogy alig bír nyugton maradni. *Néhány dolgot jobb magunkban tartani* – ezt Sepora is biztosan tudja. Eszébe jutnak a csókjaik, de elűzi az emlékeket, amint megjelennek. Egyszerűen nem vörösödhet el a vendége előtt.

– Hanlyn királyné – szólal meg Rashidi; arca maga a diplomácia. Úgy tűnik, a tanácsadója éppoly igyekvő, mint mindig. – Sepora hercegnő azt mondja nekünk, hogy Pelusiából származol.

A királyné belekortyol a kelyhébe, és Tarik azon töpreng, vajon ez időhúzás-e. Különös, hogy szünetre van szüksége ilyen egyszerű kérdés megválaszolása előtt. Egy pillanattal később így szól:

– Így van. Az apám serubeli volt, az anyám pedig pelusiai, de Pelusiában nevelkedtem. Amíg persze hozzá nem mentem Eronhoz.

– És még tartod a kapcsolatot a királysággal, ahol születted? Újabb szünet után az asszony bólint.

– Igen, tartom. Ami azt illeti, elég gyakran.

Az igazság. De Rashidi mélyebbre akart ásni, így az idősebb férfi így szól:

– Véleményed szerint, ha háborúban állnánk Hemuttal emiatt a frigy miatt, Pelusia felajánlaná a támogatását?

Tarik megcsípi az ornyergét. A királyné még csak pár órája érkezett meg, és most szinte kihallgatják a vacsoránál? Kelletlen lesz később megfednie emiatt legrégebbi barátját.

– Hát persze, hogy felajánlanák! – vág közbe Eron. – Pelusia a királyságok különválása óta a szövetségünk. Teljes támogatásukat élveznénk.

Tarik megkönnyebbülésére a király bízik a szavaiban. Jó tudni, hogy Pelusia, ami kinyilvánította semlegességét, támogatná az erőfeszítésüket, ha Hemut háborút indítana ellenük. Eddig még semmit sem hallottak arról a királyságról, ami azt is jelentheti, hogy titokban gyors megtorlás készül. Hemut nem fogja meglepni Theoriát, de készületlenül érhetik őket. Bár a Majaik mindig készen állnak, természetesen, de Anyar többi védelmi eszköze még nem volt a helyén. Parancsokat adtak, terveket indítottak be, de vajon elég idejük lesz mindet véghez vinni? Tarik nem tudta. A főparancsnoka szóban nagyon is hűségre esküszik, de a testbeszéde arról árulkodik, hogy egyetért Eronnal: krátóriumra van szükségük, még hozzá annyira, amennyire csak lehet.

Tarik Seporára pillant, és azon töpreng, nem kellene-e többet megosztania vele ebből a teherből. Egy nap királyné lesz. Tarik úgy véli, a lánynak objektívebben kellene tekintenie bonyolult helyzetükre. Elsősorban az a legsürgetőbb dolga, hogy Sepora ténylegesen királynévá váljon. A beszélgetéseik alapján valószínűbb volt azonban, hogy a lány megint elszökik, inkább, mint hogy feleségül megy hozzá.

– Sőt, Pelusia adhatna hajókat is – jelenti ki Eron. – Úgy hajókkal tudnánk megtámadni Hemut északi határát, ahol bálnákra vadásznak. Nem is sejtenék, hogy jövünk.

Ebben lehetett valami. Pelusiához hasonlóan Hemut is az öt királyság legészakibb részén terült el, az óceánnal határosan. Pelusia hírhedt semlegessége miatt Hemut valószínűleg nem számította tőlük támadásra az északi határuknál.

Tarik emlékszik egy hemuti látogatására nagyon fiatal korából, amikor Sethos még túl kicsi volt az utazáshoz. Az apja és Ankor király egy napon elvitték őt bálnára vadászni, és bár üres kézzel tértek vissza a partra, Tarik üdítőnek találta az élményt. Még soha nem járt azelőtt hajón, csak a kicsi, karcú halászhajókat ismerte, amik a Nefari folyón közlekednek. A halászhajók kötelei és vitorláit nyikorogtak és nyöszörögtek az óceán minden hatalmas hullámától. Először ingatagon állt a lábán, de az utazás végére már felmászott a létrán a kémlelő állásba, magasan a fedélzet fölé. Eltűnődik, hogy a pelusiai kereskedelmi hajók milyenek a hatalmas hemuti bálnavadász hajókhoz képest.

– Igen, nos – szólal meg Rashidi –, természetesen azt reméljük, hogy nem kell zavarnunk pelusiai barátainkat a háború terhével. Biztos vagyok benne, hogy Ankor királlyal lehet józanul beszélni. Végte is királyságaink szintén szövetségesek, évszázadok óta.

– Igen, nos – feleli Eron Rashidit gúnyolva. – Igen optimista vagy. Remélem, annyira azért nem vagy idealista, hogy nem

készülsz fel a legrosszabbra, de amennyire én látom, nem tesszed. Ez, barátom, botorság.

Tarik felsóhajt. Eron újabb kísérlete, hogy a háborús kényszer felé terelje a beszélgetést – aminek valószínűleg az lesz a vége, hogy arra kéri, gyakoroljon nyomást Seporára, hogy kovácsoljon. Tarik kíváncsi, hogy Hanlyn királyné hogy fogja kezelni ezt a kényes helyzetet, és hogy véleménye egyezik-e a férjével.

De Tarik tudta, hogy ő hogyan fog megbirkózni ezzel. Sepora már kötelességgként tekint a vele kötendő házasságra, és ennél többet jelen pillanatban nem fog kérni tőle. Talán optimista, de azt akarja, hogy Sepora bízson benne annyira, hogy saját akaratából kovácsoljon, ne azért, mert ő kiköveteli. És hajlandó még egy kicsit várni arra, hogy ez megtörténjen. Úgy áll a helyzet, hogy a friss spektóriumra nincs akkora szükség a kór ellen most, hogy a nefarit olyan jól működik a másik elem régi változatával. És a büszke piramisokra, lebont minden kovácsolt spektóriumdarabot Theoriában, ha az kell hozzá, hogy annyi időt adhasson Seporának, amennyire szüksége van, hogy megbízson benne! És akkor majd megmondja a lánynak, mennyire bízott benne mindig is, és mesélni fog az apja piramisáról.

Igen. Mint a piramisoknak, a bizalomnak is idő kell, hogy felépüljön. Idő és türelem.

És azt nem fogja hagyni, hogy Eron király tovább zaklassa Seporát.

– A kratórium készítésén kívül sok más módja is van, hogy felkészüljünk a háborúra, Eron király – közli Tarik. – És azokra gondunk is van. – Ez valóban így volt. Sőt, épp ma írt alá egy rendelkezést, hogy a mérnökei építsenek még tíz Parittyázót. Általában a szerkezet, ami több tucat nyilat lő ki másodpercenként, spektóriummal működik, de a főmérnöke mutatott neki egy tervet, ahol rugókkal hozzák működésbe, bár így egy helyett két ember kellett a működtetéséhez. Azonban ez csekély

ár volt azért, hogy ne kelljen egy olyan elemtől függnie, amit talán soha többé nem lát.

Amit talán az Öt Királyság soha többé nem lát.

Eron elutasítóan legyint.

– Igen, igen. Pontosan azt teszed, amire Hemut számít. De szükségünk van a meglepetés erejére. És sosem gyanítják majd...

– Úgy beszélsz, mintha mi támadnánk meg őket először, pedig nem ez a helyzet – közli Tarik.

– Biztosíthatlak, hogy Hemutot igencsak meglepetésként fogja érni, ha Majai mestereinkre kívánnak támadni – szúrja közbe Sethos, kétségtelenül Sepora érdekében. Ha Sepora nem akar kovácsolni, akkor Sethos védeni fogja ezt a jogát, valószínűleg az élete árán is. – A Majaik nem vasvillával fogják megcsiklandozni őket.

Tarik összeressen. Sethos meg akarja sérteni Serubelt, a királyságot, amelynek serege gazdálkodó farmerekből áll, ahogyan gyakran viccelődik. Ha közelebb ülne az öccséhez, most megrúgná az asztal alatt. Helyre tenni Eron királyt egy dolog, de sértegetni Sepora szülőföldjét nagyon más.

– A Majaikról jut eszembe, hogy megy a palotai szolgálat? – kérdez vissza gúnyosan Eron.

– Jól – feleli Sethos, és felemeli a serlegét. – Bár azt el akartam mondani, hogy nem szükséges a tanácsadóidnak titokban küldöncöket küldeni az éjszaka közepén. Ez egy palota, nem börtön. Biztosra veszem, hogy a bátyám azt reméli, úgy érzed, nyugodtan levelezhetsz a saját embereiddel.

– Ha ez nem börtön, akkor miért figyelnek engem? – csap az öklével az asztalra Eron.

Hanlyn az ajkához emeli a férje öklét, és lágyan megcsókolja. Tarik bár kedveli a királynét, kénytelen észrevenni, hogy az asszony kivételesen jól tud hazudni a testbeszédével. A fiú biztos benne, hogy csak ő – és talán Sepora – érti, hogy megveti azt a férfit, aki felé most ilyen imádatot mutat.

– Drágám, biztosra veszem, hogy ezekben az érzékeny időkben mindenkit figyelnek. Nem igaz, Tarik király? Ezt az óvintézkedést mindannyiunknak el kell fogadnunk. E pillanatban igen törékeny a határ béke és háború között.

Tarik bólint.

– Teljesen egyetértek. És biztosíthatlak, hogy Sethos nem kapta megbízatásul a megfigyelésedet.

– Nem – feleli Sethos vontatottan. – Szigorúan szórakozás céljából teszem.

Sepora, aki eddig néma közönyt mutatott, most kuncog, amivel kiérdemel egy szigorú, megrovó pillantást az anyjától. Hogy a kedvére tegyen, a lány azonnal egyenes vonallá szorítja össze a száját. Tarik az asztalkendő mögé rejtí saját mosolyát, miközben megtörli a szája szélét.

– Nos, tehát – szólal meg Rashidi, és egymáshoz nyomja az ujjhegyeit a tányérja felett. Tarik retteg, hogy ezúttal vajon mit hoz fel. De meglepődve tapasztalja, hogy tanácsadója csupán a hangulatot próbálja oldani. – Most, hogy megvitattuk a szövetségeket és haditerveket, a beszélgetést esetleg egy sokkal kellemesebb esemény felé terelhetnénk: természetesen a holnapi eljegyzési menetről beszélek.

Erre Sepora feláll.

– Nem érzem jól magam.

Hazugság. És még meg sem próbálja elrejtteni Tarik értő fülei elől. Úgy játssza ki őt, ahogy az még sosem fordult elő. A nyíltsága azt mutatja, hogy egyszerűen nem érdeklik Tarik érzései az üggyel kapcsolatban. A király úgy dönt, nem sértődik meg ezen.

Sepora felemeli a kezét az anyja felé, aki arra készül, hogy felálljon.

– Elnézéseket kérem. De kérlek, folytassátok a vacsorát, mindannyian! Csak lepihenek a szobámban. – Nem a teljes igazság.

Tehát ma éjjel megint lopva távozik Nunával? Úgy tűnik, Sepora mostanában visszatért a régi szokásaihoz; jelentették neki, hogy a lány szinte minden este kirepül Nunával az istállóból. Mivel mindig vissza is tért, Tarik nem avatkozott közbe. Remélte, hogy ezt a döntését nem bánja meg ma este. Az, hogy a saját eljegyzési menetén hagyja faképnél, talán olyan megalázási lehetőség, aminek Sepora képtelen ellenállni.

– Egy szolgálóval elküldetem a vacsorád maradékát, hátha később leszel olyan jól, hogy megedd – közli Tarik, és ő is feláll. Ha a lány nemet mond, ráhagyja. Ha a királyi eljegyzési menet megvitatása miatt kényelmetlenül érzi magát, nem fogja kényszeríteni, hogy végighallgassa. De ha meg akarja úszni a holnapi menetet vagy utána a házasságot úgy, ahogy van, akkor viszont lépnie kell. – Jó, hogy kipihened magad. Nem alélhatsz el a menet alatt, hacsak persze nem tőlem.

Tarik nevetést hall az asztal körül, de Seporától csak egy komor pillantást kap.

– Felség, hidd el nekem, amikor azt mondom, hogy én nem alélok el! – Ezzel megfordul, és elhagyja a nagy ebédlőt. Hosszú köpenye a nyomában lebeg, a hazugsággal együtt.